

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені
Василя Стефаника»

Кафедра кримінального права навчально-наукового
юридичного інституту

Навчально-наукова лабораторія дослідження проблем
політики в сфері боротьби зі злочинністю Науково-дослід-
ного інституту вивчення проблем злочинності імені ака-
деміка В.В. Сташиса НАПрН України

Івано-Франківський обласний осередок Громадської ор-
ганізації «Всеукраїнська асоціація кримінального права»

Матеріали круглого столу
**«Концептуальні
засади реформування
законодавства
про кримінальну
відповідальність»**

8 лютого 2019 року

Івано-Франківськ, 2019

ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

1. У Розділі I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ доцільно закріпити:

а) принципи кримінально-правової політики, які є основоположними, керівними ідеями і засадами у сфері протидії злочинності, що забезпечують процес формування кримінально-правових засобів впливу на злочинність та практику їх застосування;

б) принципи кримінального права, які визначають структуру всієї галузі права, її інститутів та методи реалізації саме кримінального права у світлі завдань, які стоять перед ним;

в) принципи кримінальної відповідальності, які визначають найважливіші, такі, що мають матеріально-правовий характер, правила притягнення осіб до кримінальної відповідальності і їх засудження.

2. У Загальній частині КК України виокремити Розділ та закріпити у ньому положення щодо визначення:

а) поняття кримінальної відповідальності;

б) форм реалізації кримінальної відповідальності.

Це пояснюється тим, що у чинному законі України про кримінальну відповідальність закріплено такі інститути, як: Звільнення від кримінальної відповідальності, Особливості кримінальної відповідальності та покарання неповнолітніх, однак про поняття та форми реалізації кримінальної відповідальності як реакції держави на вчинений особою злочин жодних положень немає.

3. Розділ XIII-I ОБМЕЖУВАЛЬНІ ЗАХОДИ виключити, а самі ці заходи регламентувати у Розділі XIV ІНШІ ЗАХОДИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО ХАРАКТЕРУ.

Це обумовлено тим, що, на думку законодавця, так звані обмежувальні заходи не є ні заходами покарання, ні іншими заходами кримінально-правового характеру. Однак така його позиція є цілком неприйнятною, тому що нелогічно в межах системи заходів кримінально-правового характеру (впливу), крім заходів покаран-

ня та інших заходів кримінально-правового характеру, виокремлювати ще якісь інші види кримінально-правових заходів.

4. У Загальній частині КК України регламентувати «ЗАХОДИ БЕЗПЕКИ», зокрема передбачити наступні статті, які б закріплювали:

- а) поняття заходів безпеки та їх мету;
- б) осіб, до яких застосовуються заходи безпеки;
- в) поняття «небезпечного стану» особи;
- г) принципи застосування заходів безпеки;
- д) підстави застосування заходів безпеки;
- е) систему заходів безпеки.

Зазначені вище заходи досить давно добре відомі багатьом державам світу і відіграють важливу роль у сфері протидії злочинності, оскільки забезпечують реалізацію спеціальної превенції щодо осіб, які перебувають у так званому «небезпечному стані».

Зеленко О.В.

суддя Івано-Франківського міського суду

ТЕЗИ НА КРУГЛИЙ СТІЛ ПО ОБГОВОРЕННЮ ПИТАНЬ РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Питання доцільності удосконалення норм чинного Кримінального кодексу України є постійним предметом обговорення наукових та практичних працівників. Безумовно, внаслідок внесення до чинного КК України безкінечних змін та доповнень (подекуди в одну норму тричі упродовж календарного року), окремі норми права стали непридатними до застосування через надмірну деталізацію диспозиції статті, нелогічну побудову чи невідповідність міжнародним зобов'язанням України.

До прикладу, до санкції ч. 1 ст. 366 КК України законом 2011 року внесено зміни - після переліку основних альтернативних покарань поставлено розділовий знак - кому. Внаслідок цього додаткове покарання «з позбавленням права обіймати посади»